

[Glistrup]

ter. Men det er da en lykke, for al erfaring viser jo, at en SF-regerings politik ville køre dette land i sæk. Det har vi da set. Vi har set denne SF-politik gennemført af Jens Otto Krag, af Hilmar Baunsgaard, af Poul Hartling, af Poul Schlüter, og hvem der nu ellers har siddet gennem tiderne og ført SF-politik, og den har kørt landet i sæk. Den har ført os ud i den største gældsætning og lignende ting, og det er jo det, som dette her vil hindre. Når det er så lykkeligt, er det, fordi vi bliver fri for, at der bliver nogen som helst mulighed for at føre SF-politik. Om så 103 pct. af vælgerne stemte på SF, kan de efter gennemførelsen af dette ikke komme til at gennemføre SF-politik, og det skal landet da være lykkeligt for.

Så kommer man med nogle kyllingesorger, som hr. Holger K. Nielsen udtrykker på denne måde: Jamen det er da forfærdeligt. Får vi gennemført det her, kan utilfredse mennesker, banker, eller hvem det er, som er utilfreds med de danske forhold, flytte uden for landets område. Det er da forfærdeligt! Ja, det er socialismen i en nøddeskal: Man skal sætte jerntæppepigtråd op omkring Danmark og sige: Det er forfærdeligt, hvis der er nogle utilfredse, som flygter væk. Nej, det, som en gennemførelse af dette her vil indebære, er et spark i rumpen på alle danske og specielt på de 179 folketingsmedlemmer i retning af, at de nu skal strenge sig an, så Danmark kan blive et attraktivt land at være i for bankdirektører og andre med en central placering; de skal have det dejligt og frit og sige: De danske bankregler er så dejligt frie, at vi alle sammen, Commerzbank osv., ønsker at lægge vores hovedsæde i Danmark, og så laver vi filialer i Vesttyskland. Det gør de, fordi vi har et frit dansk bankvæsen og frie forhold i Danmark. Den måde, vi får Danmark til at blomstre op på, er ved simpelt hen at gå ind i konkurrencen med de andre og skabe den enorme frihed.

Alternativet ser vi – et skud for boven – en forløber for i den hede debat, der i disse måneder går over landet med hensyn til Dansk Internationalt Skibsregister. Der har vi set, hvordan søfarten bliver ramt, fordi man fører SF-politik i de otte partier her i salen, som SF råder over. Vi ser, hvordan vi er nødt til at lave et internationalt skibsregister for at redde den danske søfart, og vi vil opleve præcis det samme, hvis vi ikke bliver tvunget ind i den omsindelse, som dette direktiv vil indebære, nemlig en omsin-

delse i retning af, at vi nu skal føre den lykkelig-for-alle-politik, som er grundlagt af Adam Smith i 1776. Det er den, vi skal vende tilbage til, og det er den, vi vil vende tilbage til med dette her. Vi sætter en parentes om alt det, der hed Marx og Engels og Trotskij og Lenin og Lykkeitoft, og hvad de ellers har heddet ned gennem tiderne, og så siger vi: Slut med det! Det er det, vi diskuterer her.

Derfor er det ikke noget under, at jeg er kommet til den konklusion, at mens jeg vil forelægge hr. Ivar Nørgaards tale ved en foregående sag som et lærestykke i Fremskridtspartiets folketingsgruppe, vil jeg bestemt ikke kanonisere hans tale ved denne sags behandling til at have nogen interesse, der blot nærmer sig det. Bevarer, selv om vi kommer tilbage til den Paradisets Have, som vi havde før 1914, ved vedtagelse af dette her, er der også slanger i det paradis, og det er da selvfølgelig sørgeligt at se, at fem dage efter den livsbekræftende meddelelse fra EF-Kommissionen havde Det Økonomiske Sekretariat det sure opstød, som vi har fået forelagt: Nu skal vi teknokrater og bureaukrater virkelig ikke være overflødige, nu skal vi finde på noget med tilsyn og statistik og kontrol osv., i stedet for at vi kommer ud at bestille noget fornuftigt og producere nogle varer det ene eller andet sted. Og det er også sørgeligt, at man fra regeringens side tror, at dette kan være en hjælper for den fastkurspolitik, som de to sidste statsministre tvungent har ført efter februar måned 1982, og at det vil kunne støtte dette fatamorgana af en fastkurspolitik, som vi efter det franske præsidentvalg om et par måneder vil opleve at man bygger på kviksand fra regeringens side, fordi man har ført SF-politik gennem den tid. Man kan ikke tro, at dette på nogen som helst måde udrydder den slange i haven. Det er ikke noget ønskemål, at den danske krone devalueres, men fordi vi tilslutter os dette, undgår vi ikke en kronedevaluering, for til syvende og sidst – nu kan man jo godt, når Venstre har vist, at det har bestået første del af den liberalistiske prøve, undervise det til den videregående forberedelseseksamen udi liberalismen – er det en kendsgerning, at man ikke på længere sigt kan opretholde den danske kronens fastkursværdi i forhold til D-marken, når man fører en politik i Danmark, der indebærer, at vi har 5, 6, 7 procentpoint mere inflation, end man har i de andre lande. Og når regeringen har ført den